

ÎNCHEIERE

24 ianuarie 2018

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

în componența:

Președintele completului, judecătorul
Judecătorii

Valeriu Doagă
Nina Vascan
Tamara Chișca-Doneva

examinând admisibilitatea recursului declarat de către Moraru Vadim,
în cauza civilă la cererea de chemare în judecată depusă de Nagrineac Igor
împotriva lui Moraru Vadim cu privire la încasarea datoriei și a dobânzii de
întârziere,

împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 3 octombrie 2017, prin care a
fost admis apelul declarat de Moraru Vadim și modificată hotărârea Judecătoriei
Chișinău (sediul Centru) din 2 martie 2017,

c o n s t a t ă :

La 18 iulie 2016, Nagrineac Igor a depus cerere de chemare în judecată
împotriva lui Moraru Vadim cu privire la încasarea datoriei și a dobânzii de
întârziere.

În motivarea acțiunii reclamantul a invocat că în baza recipisei din 9
decembrie 2013 a împrumutat pârâtului suma de 4 000 euro, pe care acesta s-a
obligat să o restituie în două tranșe, și anume până la 31 decembrie 2013 suma de
2 000 euro și până la 31 ianuarie 2014 suma de 2 000 euro.

A afirmat că din împrumut pârâtul a restituit doar suma de 6 000 lei, iar
compania de colectare a reușit să mai încaseze suma de 8 600 lei, echivalentul a
680,30 euro, astfel încât datoria pârâtului constituie 3 307,20 euro.

A mai menționat că din motiv că pârâtul nu a efectuat nici o altă achitare în
scopul restituirii împrumutului, la 28 martie 2016 a expediat în adresa acestuia o
somație, însă până în prezent nu a primit nici un răspuns.

A solicitat reclamantul încasarea din contul pârâtului Moraru Vadim a
datoriei restante în mărime de 3 307,20 euro, a dobânzii de întârziere în sumă de 1
636,44 euro pentru perioada 1 ianuarie 2014 – 5 iulie 2016, precum și încasarea
tuturor cheltuielilor de judecată.

Prin hotărârea Judecătorei Chișinău (sediul central) din 2 martie 2017, acțiunea a fost admisă. A fost încasată de la Moraru Vadim în beneficiul lui Igor Nagrineac datoria în sumă de 3 307,20 euro, suma de 1 636,44 euro cu titlu de dobândă de întârziere pentru perioada 1 ianuarie 2014 – 5 iulie 2016 și taxa de stat în sumă de 2 966 lei, în total 4 943,64 euro în lei conform cursului oficial al BNM la data executării hotărârii și 2 966 lei.

Prin decizia Curții de Apel din 3 octombrie 2017 a fost admis apelul declarat de către Moraru Vadim și modificată hotărârea Judecătorei Chișinău (sediul central) din 2 martie 2017 prin reducerea cuantumului dobânzii de întârziere adjudecat de la 1 636, 44 euro până la 1623, 61 euro, în rest a fost menținută hotărârea instanței de fond.

Pentru a decide astfel, instanța de apel a reținut că este indubitabilă obligația pârâtului de a restitui reclamantului suma împrumutului primită la 9 decembrie 2013 în mărime restantă de 3 307,20 euro, iar neexecutarea obligației pecuniare în termen conform art. 619 alin. (2) Cod civil, instituie obligația de a achita și dobânda de întârziere aferentă.

Totodată a constatat că prima instanță eronat a încasat dobânda de întârziere pentru perioada 1 ianuarie 2014 – 31 ianuarie 2014, ce constituie 12,83 euro din motiv că scadența datoriei era la 31 ianuarie 2014, că, astfel fiind necesar de a reduce dobânda de întârziere adjudecată de la 1 636,44 euro la 1 623,61 euro.

Instanța de apel a reiterat că raportul juridic de împrumut instituit de părți era gratuit, respectiv nu implica instituirea unor dobânzi contractuale, clauză ce nu constituie, însă, un impediment sau o excepție pentru încasarea dobânzilor de întârziere în temeiul art. 619 Cod civil, ce instituie dobânda legală cu titlu de compensare pentru imposibilitatea utilizării de către creditor a mijloacelor bănești datorate de debitor ca urmare a neexecutării de către acesta a obligației pecuniare asumate, încasarea căreia în cadrul raporturilor de împrumut este prevăzută și de art. 872 alin. (1) Cod civil.

La 1 decembrie 2017 Moraru Vadim a declarat recurs împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 3 octombrie 2017, solicitând admiterea acestuia, casarea deciziei contestate cu remiterea cauzei la rejudecare.

În motivarea recursului a invocat dezacordul cu decizia instanței de apel, din motiv că aceasta a fost adoptată cu încălcarea normelor de drept material, iar concluziile instanței de apel sunt în contradicție cu circumstanțele pricinii și fără suport juridic.

A menționat că instanța de apel, prin hotărârea din 3 octombrie 2017 nu s-a expus asupra motivelor indicate în cererea de apel.

În conformitate cu art. 434 CPC, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale. Termenul de 2 luni este termen de decădere și nu poate fi restabilit.

Astfel, recursul declarat la data de 1 decembrie 2017 împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 3 octombrie 2017, se consideră a fi depus în termen.

La data de 21 decembrie 2017, în adresa intimatului Nagrineac Iurie a fost expediată copia recursului declarat de către Moraru Vadim, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii obligatorii a referinței.

Însă, intimatul Nagrineac Iurie nu și-a exercitat dreptul procedural în termenul prevăzut de lege și nu a depus referință.

Examinând temeiurile recursului declarat de către Moraru Vadim în raport cu materialele cauzei civile, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul este inadmisibil.

În conformitate cu art. 432 alin. (1) Cod de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

Alineatele (2) și (3) ale aceluiași articol prevăd exhaustiv cazurile în care se consideră că normele de drept material sau de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat, iar alin. (4) stabilește că săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin. (3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a pricinii sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Conform prevederilor art. 433 lit. a) Cod de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin.(2), (3) și (4) Cod de procedură civilă.

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat de către Moraru Vadim, nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) Cod de procedură civilă.

Astfel, argumentele invocate în recursul declarat se referă la dezacordul recurentului cu soluția pronunțată de către instanța de apel, însă nu relevă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate.

Totodată, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reține că recursul exercitat conform secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia ei în fapt.

În acest context, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reiterează și faptul că procedura admisibilității constă în verificarea faptului, dacă motivele invocate în recurs se încadrează în cele prevăzute în art. 432. alin.(2), (3) și (4) Cod de procedură civilă.

În această ordine de idei, completul Colegiului precizează că, în contextul normelor procedurale din Secțiunea a II-a, Capitolul XXXVIII Cod de procedură civilă, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanțele de fond și de apel. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe,

suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs.

Prin prisma art. 432 alin.(4) Cod de procedură civilă, instanța de recurs poate interveni în materia probațiunii doar sub aspect procedural și anume dacă se invocă că instanța de apel a apreciat în mod arbitrar probele, încălcând în mod flagrant regulile de apreciere a probelor stabilite în art. 130 Cod de procedură civilă, însă, din recursul declarat nu rezultă argumentul privind încălcarea flagrantă a regulilor de apreciere a probelor.

În acest sens, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a relevat în jurisprudența sa constantă, rezultând din prevederile art. 6 § 1 al Convenției Europene pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale, că nu se impune motivarea în detaliu a unei decizii prin care o instanță de recurs, întemeindu-se pe dispoziții legale specifice, respinge recursul declarat împotriva sentinței pronunțate de o instanță inferioară, ca fiind lipsit de șanse de succes (cauza Rebai și alții contra Franței, Comisia Europeană a Drepturilor Omului, 25 februarie 1995, nr.26561/1995).

În circumstanțele menționate, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a considera inadmisibil recursul declarat de către Moraru Vadim.

În conformitate cu art. art. 270, 433 lit. a), 440 alin. (1) Cod de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție,

d i s p u n e:

Recursul declarat de către Moraru Vadim, se consideră inadmisibil.
Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului, judecătorul

Valeriu Doagă

Judecătorii

Nina Vascan

Tamara Chișca-Doneva